

KAPITOLA 3

Hranice Danu se pod skupinkou rytířů mihla jako zelená šmouha. Tyghan zvedl ruku na znamení, že je čas se zneviditelnit. Rytíři a jejich koně se jeden po druhém vytratili a splynuli s oblohou, neviditelní každému nahoře i dole. Vzhledem k tomu, že Bristol si tu dovednost zatím neosvojila a nevěděla, jestli si ji vůbec někdy osvojí, zahrnul ji do svého oblaku neviditelnosti Tyghan. Jenom amulet, který vytvořil mistr Reuben, umožňoval, že částečně viděli jeden druhého.

Skupina zůstávala ve formaci za Augustem jako klín bílých labutí provádějící na nebi baletní sestavu, klesali, stoupali a zatáčeli v dokonalé shodě, byl to úchvatný a ničivý div. Jejich půvab byl v rozporu s jejich smrtonosnou silou.

Tyghan se ohlédl přes rameno a vydal signál, že má Kasta převzít velení. Nejistě se na něj zadívala a on jí signál zopakoval. Přelétla dopředu a on s Bristol zpomalili. Věděl, že Kastu vykolejilo, když se na poslední chvíli objevil se čtyřmi rekrutkami navíc. Obzvláště s Bristol po boku. Takhle Kasta strategie nevytvářela a on neměl v úmyslu ji přede všemi vytrhnout z rovnováhy. Ani nemluvě o tom, že to ona rekrutky trénovala a připravovala na misi. Bylo nejlepší, když je povede ona. Ale nešlo jen o to. Ona nebyla jen chytrá a připravená – byla loajální a jeho celoživotní přítelkyně. Tuhle důvěru jí dlužil.

Měl i další motiv. Sobecký. Chtěl se ze všech sil soustředit na Bristol a její bezpečí. Mířili do oblasti, kterou tucet výzvěd-

ných výprav označilo za pravděpodobnou lokalitu portálu do Propasti – hluboké, úzké prolákliny dlouhé asi osm set metrů. Hlídky v Mistrivenu zpozorovaly četná hejna neklidných mrtvých na obloze u jejího východního ústí, ačkoli přesné umístění jim pořád ještě unikalo. Byla to pro portál dost zvláštní poloha, možná až překvapivá – na okraji Fomorie místo v jejím nitru. Kdyby tam nakonec nebyl, nejspíš by ho už před Slavností volby nenašli, což by znamenalo, že by nedokázali Kormickovi zabránit, aby se zmocnil trůnu Elphame.

A jestli tam byl...

Sevěřela se mu hrud', zmítala jím směsice naděje a hrůzy. Na naději se rytíři nespolehali a hrůza neměla na cestě do bitvy místo. Když stanul tváří v tvář nepříteli, oheň, který mu obvykle koloval v žilách, patřil sebevědomí a lstivosti. Pomocí logiky ze sebe ten nový pocit setřásl. Na tohle přece všichni trénovali. Na tohle cvičili *Bristol*. Bude v bezpečí.

Vynořila se před nimi soutěska a Tyghanova krev začala vřít ještě víc. „Teď sestoupíme,“ zašeptal Bristol do ucha. „Na východním konci dávej pozor. Tohle může být naše poslední šance ho najít. V den Slavnosti už na to nebudeme mít čas.“

„Poslední šance. Hlavně se tím nestresovat, co? Tak díky, Vaše Veličenstvo.“ Ačkoli se snažila znít žertovně, zadýchaná nejistota v jejím hlase mu neušla.

„Bude to v pořádku. Prostě nikam nespěchej. Pamatuj, dneska ho potřebujeme jenom najít, nic víc.“

Tyto věci musely postupovat v určitém pořadí. Kdyby portál uzavřeli hned, vzbudili by tak podezření. Kormick by při pátrání po tom, kdo to udělal, okamžitě začal zkoumat Danu a nařídil by Maire, aby ho otevřela znovu a přivolala z něj všechny pekelné demony. Potřebovali ho uzavřít na poslední chvíli, až už s tím Maire nebude moct nic dělat. Ačkoli uzavření portálu byla rychlá záležitost, jeho otevření trvalo delší dobu, nebylo to úplně nepodobné třeba nějakému stavebnímu projektu. Podle historických záznamů mohlo otevření portálu zabrat třeba i několik dní a portálu do Propasti možná i déle. Jakmile Kormick